

Jul i New York

“New York’s the lonesomest place in the world if you don’t know anybody.”
Nella Larsen fra Harlem Renaissanceen efter hendes hjemkomst fra Danmark

New York er en umenneskelig, kold by. Enten må man leve med fremmedgørelsen, eller også går man til grunde. På min rejse prøver jeg altid at løbe linen helt ud med de folk, jeg knytter mig til, men i New York må jeg gang på gang bryde op fra folk i utide og således svigte den opståede menneskelige forbindelse mellem os. Stærkest har jeg oplevet det i denne jul, der var endnu voldsommere end sidste år, da jeg blev holdt op af tre puertoricanere på 4th Street juleaften.

I år var jeg lige blaffet ind fra Alabama, men kunne så ikke finde nogen af mine venner og endte med at stå på gaden juleaften. Jeg drysede rundt i gaderne, som jeg så ofte har gjort i denne fascinerende by, og hen under aften var jeg havnet nede i Bowery. Jeg kom i snak med en bums, som havde tændt bål for at holde varmen. Han må have været bums i meget lang tid, for hans krusede hår sad i totter, der umuligt kunne redes ud. Vi blev hurtigt gode venner. Han var en af de bumser, der kan snakke; de værste er dem, som kun kan kommunikere med øjnene.

Efterhånden som vi sad og snakkede, kom vi naturligvis til at tale om, at det var juleaften, og blev mere og mere sentimentale. Og da vi udvekslede minder om vores barndoms juleaftener, var det ikke kun røgen fra bålet, der gjorde, at vi havde tårer i øjnene. Han havde været gift, haft børn og egentlig været ret lykkelig, syntes han nu, men var så pludselig blevet arbejdsløs, hvorefter familien begyndte at gå i opløsning, og han blev alkoholiker. Vi sad og delte en lommelærke og blev efterhånden godt fulde. En skør rad stod og smed flasker efter os, som knustes imod muren ved siden af os. Til sidst blev det for meget

for min ven, og han tog et stykke brændende træ og bankede løs på fyren, indtil han forsvandt.

Det foregik omkring Delancey Street, hvor der altid står en flok prostituerede på hjørnet. Bumser har ligesom andre mennesker en trang til at finde nogen, som står lavere end dem selv, og han blev da også ved med i vores samtale at vende tilbage til sin forargelse over, at disse prostituerede var ude på selve juleaften. Hver eneste gang jeg har drukket tæt med bumser, er de faldet i søvn først, selv om vi har drukket lige meget. Og han faldt da også i søvn før midnat.

Jeg spekulerede lidt på, om jeg skulle blive og holde vagt over ham, da vi jo nu var blevet gode venner. Jeg har så ofte set fattige sorte og puertoricanske husmødre med børn og indkøbstaske gå hen og trampe på døddrukne bumser eller sparke dem og derefter hastigt gå videre hjem til kødgryderne – et typisk udslag af deres manglende selvværd eller deciderede selvhad. Men da gaderne var ret tomme denne aften, besluttede jeg mig alligevel til at forlade ham efter at have lagt godt med brænde på bålet.

Jeg strejfede så rundt nede i mit foretrukne kvarter omkring Avenue B, hvor der altid er slagsmål mellem puertoricanerne og de sorte, men som jeg holder meget af, fordi der næsten er racemæssig balance mellem hvide, brune og sorte. Her stod Larry i en døråbning. Vi kom i snak, og han fortalte, at han lige var blevet smidt ud af sin hvide kone. Da vi fandt ud af, at vi var i samme båd, besluttede vi os til sammen at finde et sted at bo. Først købte vi en flaske vin. Derefter lovede vi hinanden, at hvis den ene fandt et sted, måtte han ikke tage det uden at tage den anden med. Larry var den mest udadvendte og veltalende af os, men jeg var hvid, så vi regnede med, at hvad den ene manglede, havde den anden.

Men Larry var af den type, der absolut skal snakke med alle i gaden uden skelen til rang eller stand. Han havde levet i et pænt borgerligt ægteskab i fire år, men betroede mig, at han hele tiden inderst inde havde været en “strejfer” i sit hjerte. Så vi havde ikke gået langt, før vi havde en hel flok “strejfer” med os; de fleste af dem var bumser. På et tidspunkt var der fem, som Larry havde lovet, at han nok skulle finde et sted at bo til og en flaske vin oveni. To af dem gik på krykker. En tredje gik og fægtede vildt med armene i luften, som slog han efter myg.

Jeg var fuldstændig overbevist om, at vi aldrig ville kunne finde et sted at sove til hele denne flok, men da der altid dukkede noget uventet op i den slags vanvittige situationer, sagde jeg ikke noget til Larry. Vi spurgte de få folk, vi mødte, om de kendte et sted, hvor vi kunne bo, men satsede dog først og fremmest på jøderne, da de andre jo fejrede juleaften, og vi derfor automatisk gik ud fra, at de ikke havde hjerterum. Desuden er jøderne traditionelt de mest gæstfrie. Eftersom jeg var den eneste hvide, var det mig, der skulle klare jøderne, mens de andre holdt sig lidt i baggrunden. Men alle forsøg var forgæves. En enkelt sagde, at hvis det var rigtigt, at jeg var udlænding, ville han da gerne tage mig med hjem, men han turde ikke, så han gav mig 6 dollars til et KFUM. Vi strøg naturligvis hen og købte nogle flasker æblevin for pengene, og derefter så det hele lidt lysere ud. Men vi kunne stadig ikke finde noget sted at sove, og vinen gjorde bumserne højroastede og aggressive, og manden, der fægtede efter myg, begyndte at skyggebokse efter folk med det resultat, at alle flygtede over hals og hoved.

Hen ved totiden var det så, jeg blev sendt ind i Broome Street-baren for at finde nye “ofre”. Da jeg stod og spejdede rundt i mængden, kom en mørkhåret kvinde hen til mig og stod i lang tid

1972 - Bowary, NY

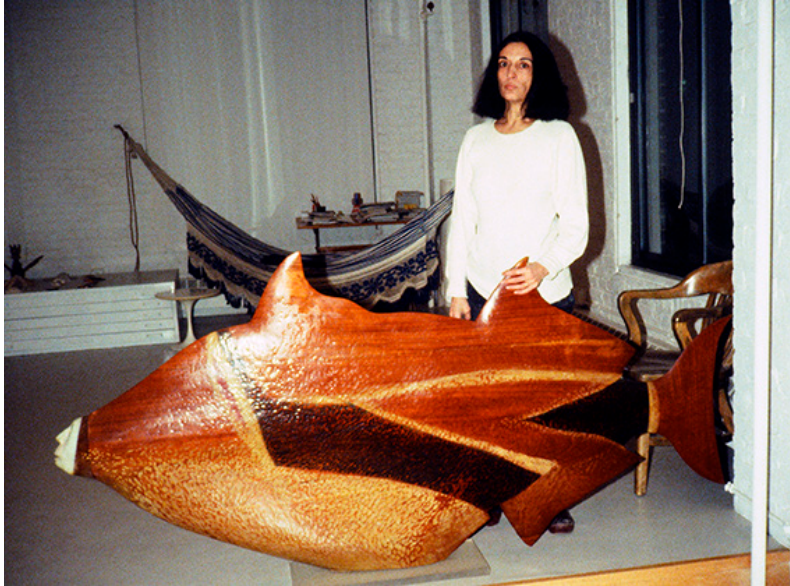
1974 - NYC

1972 - Bowary, NY

1971 - Bowery, NY

1978 - NYC. Genbesøg hos Marisol Escobar og hendes fisk for at give hende min bog. Udstillede i 2025 fiskene på MoMa Louisiana

2004 - NYC Lanchering af iPod i undergrunden

1991- Hjemløse byer på Lower East Side, NYC

og stirrede mig ind i øjnene på en mærkværdig måde. Så sagde hun meget langsomt: ”Du har fiskeøjne.” Jeg troede, at hun havde taget narkotika, og prøvede at fjerne øjnene fra hende. Så sagde hun: ”Jeg ønsker, at du skal komme og bo hos mig.” Derefter tog jeg mig sammen og spurgte, om jeg måtte tage et par af mine venner med. Hun sagde nej. Jeg sagde, at så kunne jeg ikke komme med, men hun gav mig alligevel sin adresse.

Jeg fortsatte derefter med de andre endnu et par timer, men jeg kunne ikke få hende ud af tankerne. Situationen så nu helt håbløs ud for os. Vi var plakاتفule efterhånden. Denne i bølgepapbunkerne på Mercer Street havde vi tabt den ene af krykkemændene, som var faldet i søvn. Da det nu regnede stærkt, og jeg var næsten sanseløs, stak jeg ved femtiden af fra de andre. Jeg var meget fløv over det, og i det næste par dage gik jeg og skammede mig. Men en uge efter mødte jeg til alt held Larry på Washington Square, og han fortalte mig, at han også havde ladet de andre i stikken og havde fundet en stor, fed, hvid pigeovre i The West Village, som han nu boede hos. Det trøstede mig naturligtvis, og vi fortsatte med at være gode venner.

Jeg var selv gået tilbage til den mærkelige kvinde. Det viste sig, at hun boede i en kæmpelejlighed på Washington Street og havde et atelier på Broadway så stort som en håndboldbane. Hendes badekar var en lille paletformet swimmingpool. Det eneste, hun ønskede af mig, var,

at jeg skulle være sammen med hende. I tre dage sad vi fra morgen til aften og stirrede ind i hinandens øjne. Overalt var der kæmpestore gipsfisk; de hang på væggene og gloede dumt ned på os. Men der var absolut mere liv i dem, end der var i hende. I tre dage søgte jeg desperat at snakke med hende. Alt, hvad jeg fik ud af hende, var, at hun følte sig meget ensom, og at hun aldrig havde levet sammen med en mand. Hun var 40 år, født i havet og kunne kun kommunikere med fisk. Intet andet havde hun at sige. Jeg var nysgerrig efter at vide, hvem hun var, så en nat, mens hun sov, rodede jeg rundt i hendes papirer og fandt ud af, at hun var den verdensberømte kunstner Marisol Escobar og to gange havde været på forsiden af Time Magazine og en gang på Look; men hendes sidste store udstilling med fiskeskulpturer havde fået dårlige anmeldelser.

Det viste sig, at hun svømmede i penge. En gang måtte jeg skrive under som vidne på kontrakter på flere tusinde dollars. Halvdelen af året tilbragte hun i Den Mexicanske Golf med at dykke ned til sine små venner. Ikke desto mindre gav hun mig aldrig så meget som et stykke brød, og jeg blev mere og mere desperat af sult. Morgen og aften skulle jeg følge med hende på restaurant og sidde over for hende, mens hun spiste. Hun var uhyre selvoptaget, tænkte overhovedet ikke på at give mig mad. Da jeg aldrig selv beder folk om mad, kom jeg en dag med en hentydning. ”Har du nogensinde tænkt over, at al din

kunst går til de rige, men overhovedet ikke kommer de fattige til gode?” Intet svar. Og stadig ingen mad. Hun havde et køleskab, så da hun på et tidspunkt lå og sov, tog jeg mig den frihed at undersøge, om der var mad i det. Jeg fik et mindre chok, da det væltede ud med store frosne fisk, der lignede torsk – og intet andet. Hvis jeg ikke havde været så sulten, ville jeg sikkert have haft lidt mere tålmodighed med hende.

Men pludselig kom min redningsmand vandre ind i stilheden. Det var Erica, som tidligere havde hjulpet Marisol med at afpudse fiskeskulpturerne. Hun lo og var glad, og det var fantastisk at høre et menneske igen. Hun opfattede lynhurtigt min situation og lod så elegant som en fisk 7 dollars glide over i mine hænder under bordet. Senere hviskede hun til mig, at jeg kunne flytte over til hende. Da Marisol faldt i søvn om aftenen flygtede jeg over til Erica, som boede i en kummerlig brandtrappelejlighed på 11th Street.

Erica, som jeg nu bor hos, er simpelthen et fund. Hun er lesbisk, men nærer ikke de hadske følelser mod mænd, som prægede de fleste af New Yorks lesbiske. Det gør mig altid glad, når jeg får et godt forhold til en lesbisk pige. Erica kan ligesom jeg ikke forstå nødvendigheden af at hade mænd.

Ganske vist er såvel hetero- som homoseksuelle amerikanske mænd uhyggeligt sexuel aggressive, synes jeg, men man må da prøve at forstå

den undertrykkelse, som har skabt denne John Wayne-kultur.

Specielt sorte mænd synes jeg lider under denne kultur (jeg vasker altid op i folks hjem; men jeg er næsten holdt op med at gøre det i sorte hjem, hvor det tit sætter kvinderne i forlegenhed: De ved simpelthen ikke, hvad de skal stille op med en mand, som vasker op. Er det så ikke lumpent af mig at prøve at ændre deres kultur, når de alligevel fortsat skal leve med undertrykkelsen?)

Og når det kommer til stykket har hvide kvinder samme holdning. Atter og atter bliver jeg inviteret hjem af enlige hvide kvinder, som modsat enlige kvinder i Europa næsten altid har en dobbeltseng og derfor placerer mig ved deres side. Men det er chokerende at se, hvordan de i reglen er fuldstændig ude af stand til at håndtere en ikke-aggressiv mand. Efter to-tre dage siger de normalt noget i retning af: ”Har du altid været homoseksuel?” for at fremprovokere lidt mandlige aggressioner i mig, eller oftere: ”La’ os gå ud og drikke os fulde.” Uden tvivl ville de blive lidt ilde til mode, hvis en ny gæst gik lige til køleskabet og spiste al kødet. Alligevel synes amerikaniske kvinder at føle sig utilpasse, hvis en mand ikke går lige i deres eget kød og blod. Med sorte kvinder finder jeg det undertiden nødvendigt at modificere min passive regel om ikke at krænke folks gæstfrihed med lidt ”positiv særbehandling”. De gør nemlig ofte alt, hvad der står i deres

magt for at ydmyge en ”blød” eller ikke-aggressiv mand, hvilket kvæler enhver chance i fødslen for at opbygge et mere meningsfyldt forhold til dem.

Erica er en anderledes kvinde. Hun har gjort mig til alle tiders mandschauvinist. Min funktion i hendes hjem er nemlig at være alfons. Erica er prostitueret af den fine type, man kalder callgirl, og det er nu blevet min opgave at være telefonvagt, sortere de sjofle opkald fra og bede de pæne om at ringe igen kl. 17 til en hurtig anden sortering. Derefter går slutspurten ind ved 18-tiden, hvor jeg skal vælge den allerpæneste stemme og aftale møde på et hotel kl. 19. Vi tager derpå en taxa til hotellet, som i reglen ligger på Upper Eastside, da vi holder os til pæne forretningsfolk. Her er det nu min opgave at sidde og drikke Cola i foyeren i en time, og hvis hun til den tid ikke er kommet ned, skal jeg gå op og banke på døren.

På vejen hjem går vi i reglen hen og spiser italiensk is, som Erica elsker. Men det fantastiske ved hende er, at hun ikke er nogen almindelig luder. Hun har en annonce i sexmagasinet Screw, som alle forretningsmænd åbenbart læser, for telefonen kimer ustandseligt.

Hun elsker simpelthen at hjælpe mennesker og at give dem varme midt i denne kulde. Hun siger, at de fleste af hendes kunder er enormt ensomme og ikke så meget har brug for sex som for varme. Hun er nemlig set med sådanne

mandsøjne ikke nogen fysisk skønhed: enormt tynd, fladbrystet og med krøllet rødt hår, men hun har en sådan charme og skønhed i sig, at disse mænd slet ikke kan stå for hende. Næsten alle giver hende 100 dollars, skønt vi kun har aftalt 75, og kun en enkelt har ringet og klaget. Hun siger, at hun normalt ikke engang går i seng med dem, men blot giver dem fysisk og især åndelig massage. Hun har købt mange film til mig, men jeg har af gode grunde sagt nej til penge.

Om dagen går hun til sang og dans eller sidder i timevis og laver kaffestel af skumgummi. Hver eneste kop, tallerken og ske er lavet perfekt ned til mindste detalje. Hun har flere glasskabe fulde af skumgummiporcelæn som i de pæneste borgerlige hjem. Hun er en fantastisk inspiration for mig. En dag, da en mand blev slået ned udenfor på gaden og blev liggende i lang tid, var Erica den eneste, som gad ringe efter en ambulance. Men der kom ingen ambulance, og folk stod blot og gloede dumt på den halvdøde mand. Hun blev ved med at ringe. Der bor nemlig kun puertoricanere her, så det tager i reglen en time, før politi og ambulance kommer. Så fik hun den lyse idé at ringe til politiet og sige, at de skulle skynde sig at komme, for der var en hvid mand, som var ved at blive overfaldet af tre sorte og puertoricanere lige nede på gaden, og straks kom to politibiler og en ambulance. Dette trick er almindeligt i New York, for det virker åbenbart hver gang.

1973 - NYC

Ofte har jeg set Erica give en hel dagløn til folk i nød. Hun tog pengene direkte fra de rige forretningsfolk i hotellerne og gav dem til en eller anden tigger på gaden.

En anden aften var hun endnu mere fantastisk. Vi var på vej i biografen, da vi så en bums i halvtredserne sidde og bede om hjælp til en flaske vin og nogen at snakke med.

Vi sad og snakkede med ham i et par timer over vinen, og han sagde, at han var ved at få delirium tremens, og at han var bange for at dø. Straks sagde Erica, at vi ville gå med ham på hospitalet, og han græd af glæde. Han havde ventet på dette øjeblik i ti år. Han havde aldrig selv haft mod til at gå på hospitalet. Vi tog ham med i en taxa og kørte til St. Vincent-hospitalet. Vi sad i venteværelset i to timer. Hele tiden græd han. Så fik vi at vide, at de ikke ville tage ham. Han havde siddet og drukket og blev helt umulig og begyndte at råbe og skrike. Jeg råbte også nogle ting efter personalet om at komme fra et civiliseret

land med gratis hospitaler for alle. Der blev tilkaldt politi, og vi blev smidt ud med fuld musik.

Vi tog så en taxa til skadestuen på Bellevue-hospitalet og sad der sammen med de mærkeligste mennesker: skrigende, hysteriske, selvmorderiske, og hvad ved jeg. Vi sad der lige til klokken seks om morgenen, uden at der skete noget. Manden drak imens hele flasken og sad på gulvet og græd med hovedet i Ericas skød, mens han tryglede os om ikke at gå fra ham. Flere gange tissede han i bukserne, og der lå en sø rundt om ham, da han tog sin penis ud og lod den hænge. Erica stoppede den hele tiden ind igen, men den blev ved med at komme ud. De fleste af patienterne var efterhånden flygtet ud af lokalet. Så begyndte han at brække sig over det hele, det mærkeligste slimede og stinkende bræk, jeg længe har set. På det tidspunkt flygtede selv de to sygeplejersker. Vi prøvede at tørre det op. Ved sekstiden var vi helt udkørte, og da sygeplejerskerne højt og helligt lovede, at han ville blive

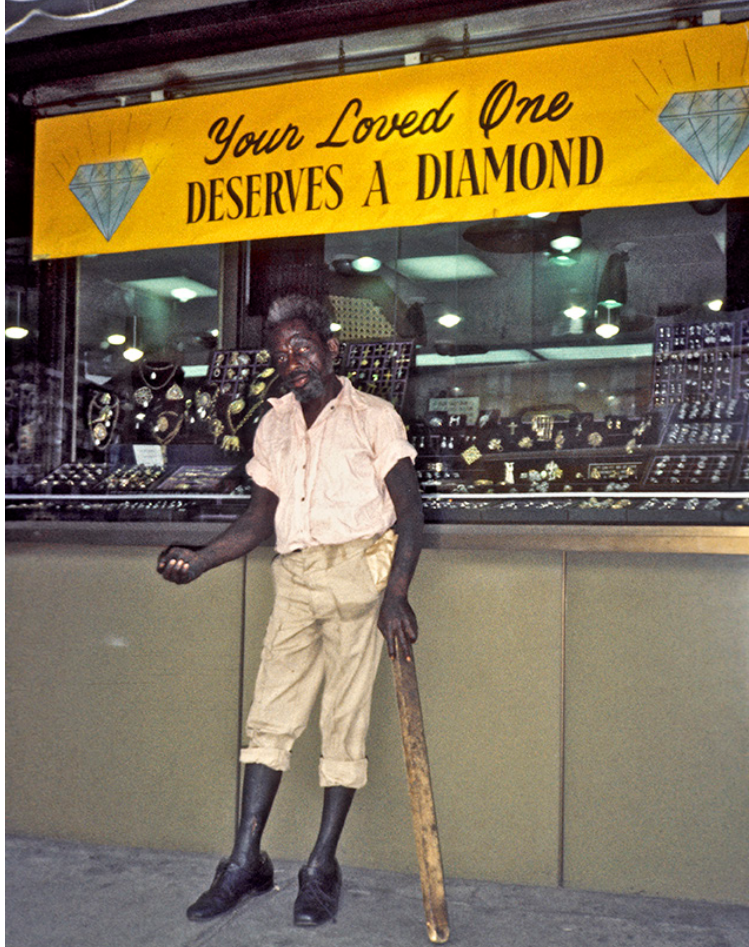
indlagt, tog vi hjem og sov.

To dage senere tog jeg til Bellevue-hospitalet for at besøge ham og give ham nogle cigaretter. Jeg fik at vide, at der aldrig havde været nogen indlagt af det navn. Jeg blev rasende og ulykkelig og turde slet ikke fortælle det til Erica. New York er en by, som simpelthen ikke tillader noget menneske at være menneskelig. Skal man overleve her, må man lære at lade andre mennesker i stikken. Erica er naturligvis ikke fra New York, så derfor vil jeg blive boende hos hende endnu en tid. Men snart vil jeg tilbage til Sydens varme. New Yorks kulde slår mig ud hver gang.

Brev til amerikansk ven

1973 - WTC - min kærligheds gensyn med NYC, hver gang jeg kom blaffende op fra syden

1974 - NYC

Fra Syden til smid væk-menneskeligheden i New York

"I think that feeling of displacement, of not belonging anywhere, is a very common experience for people of the diaspora, for people who are removed from their ancestral homelands." - Yaa Gyasi

Når kærligheden gøres til salgsvare og al menneskelighed i os er til fals, begynder man at ane de mørke sider i vore sind, som skaber ghettoen.

Min vagabondering i verdens mest avancerede smid-væk-system blev en indre rejse, hvor jeg konstant prøvede at skelne mennesket fra det system, det beboede. Jeg måtte ustandselig spørge mig selv, om den varme og åbenhed, jeg mødte som vagabond, var en ægte amerikansk egenskab, eller om det var systemet, der havde givet befolkningen en overfladisk gæstfrihed – et behov for et kort uforpligtende smid-væk-venskab. Men at blive smidt væk efter endt brug var under alle omstændigheder at foretrække frem

for den menneskelige kulde, jeg havde kendt i Europa, som aldrig ville have givet en vagabond en chance. Jeg lærte, at der, hvor et system er mest undertrykkende og grusomt (som f.eks. i Sydafrika under apartheid), finder man ofte den største menneskelige varme – en varme, som ikke bør gå tabt under forsøget på at finde mere retfærdige systemer. Skønt jeg fandt livet i de nordlige stater mere retfærdigt end i Sydstaterne, måtte jeg uophørligt blaffe tilbage til menneskeligheden i Sydstatene for at kunne overleve som individ (mange sorte vender tilbage af samme grund). Det mere liberale Nord inviterede sorte til at migrere dertil i 1940'erne og 50'erne, fordi det havde brug for arbejdskraft, ligesom Nordeuropa inviterede brune "fremmedarbejdere" i 60'erne. Men vi havde ikke brug for dem som mennesker, og efterhånden isolerede og efterlod vi dem i enorme overbefolkede ghettoer. Vores voksende usikkerhed og frygt under globalise-

ringen i dag efterlader en dyb akkumuleret smerte, som hurtigt forandrer verdensscenen. Aldrig før i historien har vi været så optaget af at tvinge så mange mennesker ind i ghettoer. Hvad der tog os 500 år i Europa at udrette med jøderne, har vi på kun få årtier opnået med millioner af muslimer. Ghettoisering fører i sidste ende til etnisk udrensning, som vi har set det i mange lande. Men kun få steder er en minoritet blevet så ghettoiseret som de sorte i USA. I mange byer, f.eks. Detroit og Chicago, er op til 94 procent af de sorte frosset ud i helt sorte bydele. Smid-væk-samfundet har ikke kun smidt ting og mennesker væk, men også dræbt kærligheden ved at isolere og fremmedgøre enorme befolkningsgrupper, hvis smerte og tomhed kan aflæses overalt i ghettoen og undergrunden. Men det kan ikke kvæle skriget af smerte og tomhed fra dem, som er blevet smidt væk – og som kan observeres overalt i ghettoen og undergrunden.

GHETTOENS STEMME

Lying, thinking
Last night
How to find my soul a home
Where water is not thirsty
And bread loaf is not stone
I came up with one thing
And I don't believe I'm wrong
That nobody,
But nobody
Can make it out here alone.
- Maya Angelou

1973 - NYC

1974 - NYC

1974 - Vanessa Guider her begik senere selvmord ved at springe ud af vinduet

1973 - NYC

1974 - Bronx, NY

1973 - NYC

1973 - NYC

1974 - NYC

1974 - NYC

1973 - NYC

Ghettoen som muse: En kritik af min liberale paternalisme

"The liberal is a man who feels a great deal of pity for the unfortunate but does nothing about it." - James Baldwin

"Liberalism is like a boat. It's always leaning in the direction of privilege." - Audre Lorde

Systemet – som er summen af vores daglige undertrykkende tænkning – bruger som altid repressiv tolerance mod presset fra ofrene og kvæler råbet fra undergrunden ved at ophøje det og give det anerkendelse for dets kunstneriske værdi.

Den undertrykte får frit lejde til at udstille sig for de bedrestillede og bedre tænkende blandt os med al vores forstående snak om ghettoens og indvandrernes problemer og velmenende tale om sult- og overbefolkningsproblemer i den tredje verden. Vi kvæler de undertrykte med vores højtravende snak om at ville "integrere dem", mens vi selv flygter ud i forstæderne og væk fra "sorte skoler" – hvilket resulterer i yderligere ghettodannelse. Vi er højrøstede i vores

pralen med, at vi har en sort ven her og en muslimsk ven der, men vi studser ikke over, hvorfor sorte eller indvandrere i Danmark kun sjældent kommer i disse kunstopaladser. Uden at blinke med øjnene accepterer vi, at sorte tjenere fortsætter herre-slave-forholdet ved disse seancer. Som undertrykkelsens stødpudetropper kan vi absorbere al kritik af systemet, forvanske den og afværge dens angreb ved "indforstået" at ophøje den til kunst.

Sådan vil det også gå med mine fotografier. Disse velbjærgede liberale, som jeg kom til at hade og elske på samme tid, fordi de er en side af mig selv, vil give mig al mulig støtte til at udstille min kritik af samfundet, chokerede over det, jeg har set i Amerika. De skammer sig, fordi jeg har overskredet en tærskel, som de føler, at de selv burde have overskredet, men som de med deres lammende frygt for dem, de har været med til at ghettoisere, ikke kunne overskride.

1975 - Los Angeles

1975 - Los Angeles

1973 - NYC

1975 - Los Angeles

1974 - Harlem, NY

Liberalismens spektakel af undertrykkelse

“White liberalism is a philosophy that promotes the interest of white people under the guise of helping black people.” - Stokely Carmichael

Alle samfund rummer mennesker, der himler op om nødvendigheden af forandring for at hjælpe ghettoer og underudviklede lande “op”. Men når valgdagen kommer, ender alle deres løfter i status quo-papirkurven i USA med stemmer på Demokraterne (i Europa på forskellige socialdemokratiske partier).

Derfor kan jeg ikke undgå at føle, at også jeg udbytter ofrene, for jeg ved alt for godt, at disse billeder ikke vil gavne dem overhovedet. Vi vil blive lidt sentimentale, når vi indser, at vores underklasse lider på denne måde, men vi vil ikke gøre noget for at ændre vores livsstil. Vi vil ikke opgive vores klimædelæggende samtalekøkkener, charterrejser og privatskolen for at omfordele jordens goder.

Og derfor vil mine billeder kun være en følelsesmæssig katarsis. Skønt jeg vidste dette og ofte fik det fortalt af underklassens sorte, der ikke havde nogen illusioner om nytten af at tale til den “indre godhed” i deres hvide undertrykkere, fortsatte jeg og har således forrådt både de sorte og den tredje verden, hvilket gør denne side til den eneste i bogen, som næsten alle afro-amerikanere kan være enige i. Jeg har skabt en underholdende følelsesmæssig udløsning for undertrykkerne og derved forlænget undertrykkelsen. Jeg er lige så hyklerisk som disse kunstsnobber, fordi jeg spiller efter deres regler.

Hvis min kritik blev for “radikal”, ville de blot vende den ryggen. Jeg er derfor tvunget til at udvande den, så den risikerer at blive en tårevædet nedladende “paternalistisk” naiv vagabond-eventyrhistorie om lidelserne i ghettoen og vores uheldige skyggesider – som f.eks. den følgende sentimentale rejse til Harlem, ikke langt fra disse liberales højborg, Museum of Modern Art.

1974 - Bronx, NY

1980 - NYC

En fortælling om to Harlems: Set udefra og indefra

“The ghetto is a place where hope is hard to find and despair is easy” - Langston Hughes in poem “Harlem”

If you take the train with me
uptown through the misery
of ghetto streets
in morning light
where it is always night:
Take a window seat,
put down your Times
you can read between the lines,
just read the faces
that you meet beyond the windowpane:
And it might begin to teach you
how to give a damn about your fellow man!

1974 - Harlem, NY

